

Sygn. akt II K 1249/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Zabuska,

Protokolant : prac. sąd. Wioleta Olewińska,

z udziałem Prokuratora Prokuratury Rejonowej Dominiki Orzechowskiej-Anders,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 19 kwietnia 2016 r., 21 czerwca 2016 r., 08 września 2016 r. i 28 października 2016 r.

sprawy

Z. S., urodz. (...) w M., syna A. i M. z d. P.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 30 sierpnia 2015 r, na ul. (...) kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki O. (...) nr rej. (...), czym naruszył sądowy zakaz kierowania pojazdami mechanicznymi orzeczony prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieście w Warszawie X Wydział Karny sygn. akt XK 2391/10 obowiązujący od 05.05.2012 r. do 05.05.2016 r.,

- tj. o czyn z art. 244 kk

I. oskarżonego **Z. S.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. R. kwotę 672 (sześćset siedemdziesiąt dwa) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu w postępowaniu sądowym oraz kwotę 154,56 (sto pięćdziesiąt cztery i 56/100) złotych tytułem podatku VAT;

III. na podstawie art. 632 pkt 2 kpk koszty procesu ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 1249/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie z dnia 06 września 2011 r. w sprawie o sygn. akt X K 2391/10 **Z. S.** został skazany za czyn z art. 178a § 1 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Wyrokiem tym wymierzono mu karę 10 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie. Na podstawie art. 42 § 2 kk orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

(dowód: wyrok nakazowy w sprawie X K 2391/10 k. 203, k. 25)

Wyrok został doręczony Z. S.. Sprzeciw od tego orzeczenia złożył prokurator. Sprawa została skierowana do rozpoznania na rozprawie. Z. S. był wzywany na kolejne terminy. Nie stawiał się, przesyłając usprawiedliwienia nieobecności umotywowane trudną sytuacją zdrowotną i osobistą.

(dowód: zwrotne poświadczenie odbioru wyroku nakazowego w sprawie X K 2391/10 k. 203, k. 151 (k. 201 z akt X K 2391/10), wezwania na rozprawę k. 203, k. 153-154, k. 158, k. 165, k. 170 (k. 208-209, k. 219, k. 253, k. 270 z akt X K 2391/10), usprawiedliwienie niestawiennictwa k. 203, k. 155, k. 162, k. 164, k. 169(k. 210, k. 229, k. 242, k. 267 z akt X K 2391/10), protokoły rozprawy X K 2391/10, k. 203, k. 156-157, k. 159-161, k. 163, k. 166-168, k. 171-173 (k. 214-215, k. 223-225, k. 237, k. 257-259, k. 272-274 z akt X K 2391/10))

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 27 kwietnia 2012 r. w sprawie sygn. akt X K 2391/10 Z. S. został skazany za czyn z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Wyrokiem tym wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 4 lat. Orzeczono karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda. Na podstawie art. 42 § 2 kk orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat. Na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczono okres zatrzymania oskarżonego w dniu 12 stycznia 2008 r. tj. 1 dzień, jako równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny.

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia X Wydział Karny z dnia 27 kwietnia 2012 r. w sprawie X K 2391/15 z k. 203 k. 11)

Z. S. nie był obecny na ogłoszeniu wyroku. Wyrok nie został mu doręczony. Orzeczenie uprawomocniło się z dniem 05 maja 2012 r.

Wyrok został przesłany do wykonania Sądowi Rejonowemu Gdańsk- Północ wydział wykonawczy. Nie został doręczony Z. S. w toku postępowania wykonawczego.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Gdańsk-Północ w G. z dnia 05 listopada 2013 r. zamieniono Z. S. karę grzywny na 10 miesięcy prac społecznie użytecznych po 20 godzin miesięcznie. Postanowieniem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 25 lutego 2014 r. uchylono postanowienie o zamianie grzywny na prace społecznie użyteczną. Postanowieniem z dnia 21 października 2015 r. karę grzywny zamieniono na karę pozbawienia wolności. Dnia 27 października 2015 r. wykonano karę grzywny.

(dowody: przekazanie wyroku do wykonania k. 203, k. 174-175 (k. 277-278 z akt X K 2391/10), informacja z Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia k. 203, k. 177, k. 181, k. 182 (k. 284, k. 300, k. 318 z akt X K 2391/10), kserokopie z akt postępowania wykonawczego Wpkz 305/15- k. 203, k. 183-200 (k. 2, 4, 15, 16, 22, k. 25, k. 59, k. 69, k. 70-71, k. 75, k. 86, k. 88, k. 101, k. 108, k. 124, 160 z akt Wpkz 305/15), informacja z Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku k. 203, k. 201 (k. 179 z akt postępowania wykonawczego Wpkz 305/15), dane o karalności k. 203, k. 128-130)

Z. S. nie posiadał wcześniej uprawnień do prowadzenia pojazdów. W 2015 r. odbył kurs prawa jazdy. Zdał egzamin. W dniu 29 kwietnia 2015 r. złożył wniosek o wydanie mu dokumentu prawa jazdy. Prezydent Miasta G. decyzją z dnia 15 lipca 2015 r. wydał Z. S. prawo jazdy z dnia 07 lipca 2015 r. o numerze (...), z okresem ważności do dnia 28 kwietnia 2025 r.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego Z. S. k. 103v-104, dokumentacja dotycząca wniosku o wydanie prawa jazdy k. 203, k. 47-53)

W dniu 30 sierpnia 2015 r. w O. na ul. (...) kierował samochodem osobowym marki O. (...) nr rej. (...). Został zatrzymany przez patrol policji.

(dowody: wyjaśnienia oskarżonego Z. S. k. 103v-104, zeznania świadka S. D. k. 124v, k. 122v (k. 1 ze zbioru C))

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie powyższych dowodów oraz kserokopii dokumentacji ze sprawy XK 2391/15 Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia k. 203, k. 33-42, informacji z Komisariatu Policji w G. z dnia 26 maja 2016 r. k. 203 k. 111, wniosku o zamianę kary ograniczenia wolności k. 203, k. 152 (k. 204 z akt X K 2391/10).

Oskarżony Z. S. konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W postępowaniu sądowym oskarżony wyjaśnił, że w 2011 r. otrzymał wyrok nakazowy. Nie kwestionował go, ponieważ miał świadomość, że zawińił. Dostosował się do wskazanego orzeczenia. W 2015 r. kiedy minął okres obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów, za namową żony zapisał się na kurs prawa jazdy. Ukończył kurs, zdał egzamin, otrzymał prawo jazdy. Został zatrzymany w O.. Policjant powiedział mu, że jest jakiś błąd w jego prawie jazdy i urząd musi to zweryfikować. Oskarżony wyjaśnił, że następnie miał kolizję drogową z busem. Od kierującego pojazdem wyczuł alkohol. Zawiadomił Policję, która przyjechała i stwierdziła, że posiada obowiązujący zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Wyrok zobaczył dopiero przy przesłuchaniu na posterunku. Oskarżony przyznał, że był wzywany na rozprawę, ale nie stawił się na nie z powodu złego stanu zdrowia. Przebywał na długotrwałym zwolnieniu lekarskim. Nie otrzymał żadnego innego wyroku, dlatego stwierdził, że wyrok nakazowy jest ostateczny. Oskarżony wyjaśnił, że po 4 miesiącach od wyroku otrzymał wezwanie do uiszczenia grzywny w takiej samej kwocie jak w wyroku nakazowym. Przyznał, że korzystał z porady prawnej, ponieważ starał się o rozłożenie grzywny na raty. Ostatecznie uiścił grzywnę taką, jaka została wskazana w wyroku nakazowym. Oskarżony podkreślił, że nie otrzymał wyroku innego niż nakazowy ani powiadomienia wydaniu innego wyroku. Podczas wyrabiania prawa jazdy nie dowiedział się od urzędników, że posiada obowiązujący zakaz prowadzenia pojazdów. Był przekonany, że sprawa została zakończona wyrokiem nakazowym. Podał, że w tym czasie jego syn przechodził poważny zabieg. Sam też był poważnie chory. Oskarżony wyjaśnił, że był przesłuchiwany w G.. Toczyło się wówczas postępowanie o poświadczenie nieprawdy, które miało polegać na tym, że oskarżony oświadczył, że nie posiadał zakazu prowadzenia pojazdów. Sprawa została umorzona. Podkreślił, że w O. oddano mu prawo jazdy. Stwierdzono, że nie możliwe jest, aby jego nowe prawo jazdy było nieprawidłowe. Przyznał, że dowiedział się od funkcjonariusza policji, że jest jakiś błąd, ale nie wyjaśniał tego, ponieważ go „puścili”. Oskarżony podkreślił, że karę z wyroku nakazowego chciał spłacać i rozłożono mu ją na raty. (k. 103v-104)

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego co do zasadniczych okoliczności istotnych z punktu widzenia możliwości przypisania mu odpowiedzialności karnej za czyn z art. 244 kk zasługują na podzielenie. Sąd dał wiarę wymienionemu w zakresie, w którym wskazywał, iż nie miał wiedzy o orzeczeniu wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 27 kwietnia 2012 r. środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat. Wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym w postaci dokumentów z akt sprawy X K 2391/10 oraz z postępowania wykonawczego Wpkz 305/15. Korespondują z dokumentacją dotyczącą uzyskania dokumentu prawa jazdy. Nie przeczą im zeznania świadka S. D..

Sąd nie podzielił tych wyjaśnień oskarżonego, w których wymieniony stanowczo zapewniał, że był przekonany, iż zapadły w dniu 06 września 2011 r. wyrok nakazowy Sądu Rejonowego dla Warszawy- Śródmieście jest wyrokiem prawomocnym. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego są wewnętrznie sprzeczne. Wymieniony przyznał bowiem, że miał świadomość, iż wyrok nakazowy z dnia 06 września 2011 r. został zaskarżony przez prokuratora. Sprawa została skierowana do rozpoznania na rozprawie. Jak wynika z jego wyjaśnień oraz analizy akt sprawy X K 2391/10 oskarżony był zawiadamiany o kolejnych terminach rozpraw. Nie stawił się jednak na rozprawie. Nadsyłał kolejne usprawiedliwienia nieobecności, motywując je sytuacją zdrowotną i osobistą. Oskarżony musiał więc zdawać sobie sprawę z tego, że wyrok nakazowy się nie uprawomocnił a po przeprowadzeniu rozprawy zostanie wydane orzeczenie. Wymieniony przyznał, że miał świadomość zawińienia. Z tego względu niewątpliwie powinien był spodziewać się wydania wyroku skazującego.

W ocenie Sądu sam fakt, że oskarżony wiedział o toczącym się postępowaniu i był wzywany na rozprawę nie może przesądzać o świadomości wymienionego, że w orzeczeniu kończącym postępowanie orzeczono środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat a nie 3 lat jak w wyroku nakazowym.

Z analizy akt postępowania w sprawie X K 2391/10 wynika, że nie był on obecny na ogłoszeniu wyroku w dniu 27 kwietnia 2012 r. Wyrok ten nie został mu doręczony przed uprawomocnieniem się ani po uprawomocnieniu się orzeczenia. Został on skierowany do wykonania do Sądu Rejonowego Gdańsk- Północ w Gdańsku. Nie został mu doręczony także w toku postępowania wykonawczego. Z analizy akt postępowania X K 2391/10 oraz wykonawczego Wpkz 305/15 nie wynika, aby oskarżony powziął wiadomość o orzeczeniu środka karnego, choćby poprzez realizowanie prawa wglądu do akt. W toku postępowania wykonawczego był wzywany do uiszczenia kary grzywny oraz kosztów sądowych.

Jak wynika z wyjaśnień oskarżonego korzystał on z porady prawnej w toku postępowania wykonawczego. Obejmowała ona jedynie kwestie związane z rozłożeniem kary grzywny na raty.

Już tylko na marginesie należy zaznaczyć, iż w wezwaniu do uiszczenia kary grzywny wskazana została taka sama sygnatura pod jaką zapadł wyrok nakazowy z dnia 06 września 2011 r. Nadto w toku postępowania wykonawczego postanowieniem z dnia 05 listopada 2013 r. karę grzywny zamieniono mu na 10 miesięcy prac społecznie użytecznych, co odpowiadało wymiarowi kary ograniczenia wolności orzeczonej wyrokiem nakazowym z dnia 06 września 2011 r. Oskarżony mógł więc pozostawać w przekonaniu, że po przeprowadzeniu rozprawy orzeczono kary i środki karne tożsame z treścią zapadłego w dniu 06 września 2011 r. wyroku nakazowego. Wyrokiem nakazowym orzeczono środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Oskarżony mógł przypuszczać, że środek karny w takim wymiarze został orzeczony wyrokiem po przeprowadzeniu rozprawy.

Zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy nie wskazuje, aby w jakikolwiek sposób powziął on wiedzę o tym, że ostatecznie, w wyroku orzeczono środek karny w wymiarze 4 lat.

O braku świadomości oskarżonego co do obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów świadczy także jego zachowanie związane z uzyskaniem uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi. Oskarżony nie posiadał wcześniej prawa jazdy. W 2015 r. roku zapisał się na kurs prawa jazdy, zdał egzamin. Następnie złożył dokumenty wraz z wnioskiem o wydanie prawa jazdy. Na podstawie decyzji administracyjnej z dnia 15 lipca 2015 r. Prezydent Miasta G. stwierdził, że Z. S. spełnia określone przepisami prawa warunki i wydał mu dokument uprawniający do kierowania pojazdami.

Na brak świadomości Z. S. co do orzeczenia środka karnego w wymiarze 4 lat wskazuje to, że o uzyskanie uprawnień do kierowania pojazdami ubiegał się po upływie 3 lat od wydania wyroku nakazowego z dnia 06 września 2011 r., na mocy którego orzeczono środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Zważyć należy, iż wyrok w sprawie Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 27 kwietnia 2012 r. sygn. akt X K 2391/10 uprawomocnił się z dniem 05 maja 2012 r. Zarzucanego w niniejszej sprawie czynu oskarżony miał się dopuścić w dniu 30 sierpnia 2015 r., a więc po upływie 3 lat od daty uprawomocnienia się orzeczenia.

Podkreślenia wymaga, że w czasie zatrzymania w dniu 30 sierpnia 2015 r. oskarżony posiadał aktualne, wydane w lipcu 2015 r. prawo jazdy. Z zeznań funkcjonariusza policji dokonującego czynności z udziałem oskarżonego - S. D. wynika, że po weryfikacji danych oskarżonego, w trakcie zatrzymania okazało się, że posiada on obowiązujący zakaz prowadzenia pojazdów. Przyznał jednak, że sam miał wątpliwości co do prawidłowości tego wyniku, gdyż oskarżony okazał mu nowe prawo jazdy. Świadek potwierdził, że czasami w systemie zdarzają się błędy. Policjant nie zatrzymał prawa jazdy oskarżonego a jedynie skserował dokument, który dołączył do notatki w celu wyjaśnienia czy faktycznie Z. S. posiada obowiązujący zakaz prowadzenia pojazdów. Świadek podkreślił, że w czasie obowiązywania zakazu dokument prawa jazdy nie powinien zostać wydany, a oskarżony okazał mu prawo jazdy wydane w lipcu 2015 r. Jak wynika z jego zeznań nic nie wskazywało na to, aby zostało ono podrobione. Funkcjonariusz pouczył oskarżonego, że jeżeli posiada obowiązujący zakaz to nie powinien prowadzić pojazdów. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, nie znajdując podstaw do ich kwestionowania. Korespondują one z wyjaśnieniami oskarżonego, który powoływał się na analogiczne okoliczności przebiegu czynności zatrzymania. Świadek zeznawał na okoliczności związane z wykonywaniem obowiązków służbowych. Nie miałyby żadnych podstaw, aby oskarżonego bezpodstawnie obciążać lub przedstawiać wersję dla niego korzystną.

W dalszej kolejności podkreślić należy, iż tydzień po zdarzeniu, w G. miała miejsce kolizja drogowa, w której udział brał oskarżony. Jak wynika z poczynionych ustaleń Z. S. zderzył się z busem. Wyczuł od kierowcy busa alkohol. Wezwał na miejsce zdarzenia funkcjonariuszy policji. W ocenie Sądu, gdyby oskarżony zdawał sobie sprawę z tego, że w dalszym ciągu posiada obowiązujący zakaz prowadzenia pojazdów, nie wezwał by policji z obawy przed odpowiedzialnością karną.

Sąd dał wiarę zgromadzonym w toku postępowania dokumentom, w tym z akt sprawy XK 2391/10 oraz z postępowania wykonawczego Sądu Rejonowego Gdańsk- Północ w Gdańsku Wpkz 305/15. Nie budzą wątpliwości dane o karalności oskarżonego oraz dokumentacja związana z uzyskaniem uprawnień i wydaniem dokumentu prawa jazdy. Ich prawdziwość nie była w toku postępowania kwestionowana.

W zakresie kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu Sąd zważył co następuje:

Ze zgromadzonego materiału dowodowego w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona strony przedmiotowej przestępstwa z art. 244 kk.

W dniu 30 sierpnia 2015 r. na ul. (...), kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki O. (...) nr rej. (...).

Powyższe miało miejsce w czasie obowiązywania zakazu kierowania pojazdami mechanicznymi orzeczonego na okres 4 lat wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy- Śródmieście w Warszawie X Wydział Karny sygn. akt X K 2391/10 z dnia 27 kwietnia 2015 r. Wyrok uprawomocnił się w dniu 05 maja 2012 r. Orzeczony zakaz obowiązywał więc od 05 maja 2012 r. do 05 maja 2016 r.

W świetle omówionych powyżej dowodów nie sposób jednak przypisać oskarżonemu wypełnienia znamion strony podmiotowej występku z art.244 kk.

W doktrynie wskazuje się, że czyn z art. 244 k.k. można popełnić wyłącznie umyślnie, działając z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym (postanowienie SN z dnia 5 lutego 2009 r., II KK 254/08, LEX nr 486550). Przypisanie odpowiedzialności karnej za czyn z art. 244 kk wymagało by zatem ustalenia, że oskarżony działał co najmniej z zamiarem ewentualnym, a więc przewidując możliwość popełnienia czynu zabronionego godził się na to.

Mając na uwadze, że przepis art. 244 kk penalizuje zachowanie polegające na niepodporządkowaniu się wydanemu przez sąd orzeczeniu, w tym zakazowi prowadzenia pojazdów, podkreślić należy, iż orzeczony przez sąd zakaz prowadzenia pojazdów obowiązuje od uprawomocnienia się orzeczenia (art. 43 § 2 k.k. i art. 29 § 3 k.w.). W konsekwencji, do przypisania oskarżonemu przestępstwa określonego w art. 244 k.k., a polegającego na umyślnym niezastosowaniu się do tego zakazu, niezbędne jest przede wszystkim ustalenie, iż w chwili czynu miał on świadomość faktu uprawomocnienia się orzeczenia skazującego. (Vide Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2003 r. WA 75/02 OSNKW 2003/5-6/44, Biul.SN 2003/5/18) Powyższe wymaga również świadomości sprawcy co do okresu orzeczonego zakazu i okresu jego obowiązywania. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 05 lutego 2009 r. w sprawie II KK 254/08 podkreślił, że z punktu widzenia odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 244 k.k. nie jest konieczne, aby fakt zastosowania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych nie tylko dotarł do świadomości skazanego, ale przez cały czas obowiązywania zakazu - trwał w jego bieżącej pamięci.

Zgromadzony materiał dowodowy nie dostarczył wystarczających podstaw do poczynienia takich ustaleń. Nie zostało w sposób nie budzący wątpliwości wykazane, że oskarżony miał świadomość orzeczenia wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy- Śródmieście w Warszawie w sprawie XK 2391/10 środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres przekraczający 3 lata, tj. 4 lata.

Z analizy dokumentacji z postępowania X K 2391/10 ani postępowania wykonawczego nie wynika, aby powziął wiedzę o orzeczeniu środka karnego we wskazanym wymiarze. Podkreślić należy, iż oskarżony w toku postępowania nie był obecny na rozprawie. Nie korzystał też z profesjonalnej pomocy prawnej. Udał się do adwokata po poradę obejmującą sporządzenie wniosku o rozłożenie grzywny na raty. Oskarżonemu nie doręczono wyroku. Nie otrzymał

tym samym wiadomości o treści orzeczenia ani stosownych pouczeń z tym związanych. Niewątpliwie został on utwierdzony w przekonaniu, że okres obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów już upłynął poprzez fakt, że został on dopuszczony do egzaminu państwowego w celu uzyskania prawa jazdy, a następnie taki dokument został mu wydany. Podkreślenia wymaga, że zgodnie z art. 12. ust.1. pkt 2 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami - Prawo jazdy nie może być wydane osobie m.in.: w stosunku do której został orzeczony prawomocnym wyrokiem sądu zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych - w okresie i zakresie obowiązywania tego zakazu. W ocenie Sądu, oskarżony, kierując się zasadą zaufania do organów władzy państwowej mógł zasadnie uznać, że orzeczony zakaz już upłynął, skoro wydano mu dokument prawa jazdy. Zważyć należy, iż jak wynika z analizy informacji uzyskanych z Urzędu Miasta w G. nie zostali oni poinformowani przez Sąd o orzeczonym zakazie. Wskazana okoliczność nie może natomiast obciążać oskarżonego, który nie miał żadnych podstaw, aby kwestionować działania organów administracyjnych, które uznały, iż spełnia on warunki do uzyskania prawa jazdy i taki dokument mu wydały.

Podniesione okoliczności a także zachowanie oskarżonego w trakcie zatrzymania w dniu 30 sierpnia a następnie w czasie kolizji, w której uczestniczył we wrześniu 2015 r. nie wskazują, aby kierując pojazdem w czasie opisanym w zarzucie co najmniej przewidywał i godził się na to, że łamie zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczony wyrokiem w sprawie X K 2391/10.

Niewątpliwie Z. S. nie zachował ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, co polegało na tym, że wiedząc, iż toczy się przeciwko niemu postępowanie karne nie uzyskał orzeczenia potwierdzającego sposób zakończenia sprawy. Niemniej jednak, w ocenie Sądu fakt, iż oskarżony następnie uzyskał dokument prawa jazdy, którego wydanie jest niedopuszczalne w sytuacji, gdy w stosunku do danej osoby został orzeczony prawomocnym wyrokiem sądu zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, wskazuje, że tej okoliczności nie należy rozpatrywać nawet w granicach jego zawinienia.

Mając na uwadze powyższe, należało przyjąć, że oskarżony, kierując samochodem osobowym marki O. (...) nr rej. (...) w dniu 30 sierpnia 2015 r., naruszył sądowy zakaz kierowania pojazdami mechanicznymi, nie działając umyślnie. Tym samym jego zachowanie nie wyczerpało znamion z art. 244 kk. W konsekwencji Sądu uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

O kosztach obrony oskarżonego wykonywanej z urzędu orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze.

Z uwagi na charakter rozstrzygnięcia kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa.